

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 51. Confutatur propositio decima: Extra culpam est quisquis
Eucharistiam sumit, sibi non conscius peccati mortalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

664 4°. ex S. Carolo Borromæo Act. p. 4. de Sacram. Euchar. ubi ad communicandum à conjugatis exigit abſtinentiam ab opere conjugali, non illo dumtaxat die quo communicant, ſed & aliquot diebus: *Præſtantiffimi (inquit) hujus Sacramenti dignitas hoc poſtulat, ut qui matrimonio juncti ſunt, aliquot dies à concubitu uxorum abſtineant. Davidis exemplo admoniti, qui propoſitionis panes à Sacerdote ſuſcepturus, ſe ipſoque pueros ab uxorum conſuetudine pueros jam tres dies profeſſus eſt. Et ex Canone etiam veteri, qui tres vel quatuor, vel etiam octo dies abſtinentiæ in hoc genere proponit. Sanctus quoque Cæſarius ſerm. 88. Ante dies plures (inquit) caſtitaſem ſervare, ut cum ſecura conſcientia ad altare Dei poſſitis accedere.* Ita etiam Innocentius XI. in Decreto de Communionem quotidiana, ſicut & Catechiſmus Romanus, & Paſtorale Mechlinienſe ſub Hovio. Ita denique tota Antiquitas.

665 Facilius tamen excuſandus eſt conjugatus, qui die Communionis rædit, quàm qui exigit debitum (tametiſi in reverentiam Sacramenti, juxta conſilium Apoſtoli, ſed pro poſſe excuſare debeat, compartemque rogare, ut ſibi abſtinentiam permittat) quia raro & difficilius contingit, quin affectus voluptatis in exigente ſe non intermiſceat. Ideoque S. Bonaventura in 4. diſt. 12. q. 3. n. 90. *Raro (inquit) conſingit, quòd homo conjugatur cum uxore, debitum exigendo, quoniam ſibi aliqua culpa. Si autem ſolùm reddendo debitum, non credo quòd debeat à Communionem reſtrahi, niſi de congruo.*

CAPUT LI.

Conſuetur propoſitio decima: Extra culpam eſt quiſquis Euchariftiam ſumit, ſibi non conſcius peccati mortalis.

666 **H**oc enim quòd non habet aliquis conſcientiam ſui peccati, poſſe contingere... per culpam ſuam (ait S. Thomas q. 80. a. 4. ad 5.) vel quia per ignorantiam juris, quæ non excuſat, reputat non eſſe peccatum quòd eſt peccatum, puta ſi aliquis fornicator reputaret, ſimplicem fornicationem non eſſe peccatum mortale (vel ſi qui voluntariam pollutionem committit, eam non eſſe peccatum errando credidiſſet) vel quia negligens eſt in examinatione ſui ipſius, contraria quòd Apoſtolus dicit 1. Cor. 11. *Probet autem ſeipſum homo, & ſic de pane illo edat, & de calice bibat. Et ſic nihilominus peccat peccator ſumens corpus Chriſti, licet non habeat conſcientiam peccati. Quia ipſa ignorantia ſeu non conſcientia eſt ei peccatum.*

667 Si ex priori capite, id eſt ex eo quòd culpà ſuà ignoret eſſe peccatum, quòd reverò peccatum eſt, à ſacrilega Communionem quis excuſaretur, ſimiliter excuſandi forent, qui ſuà culpà non advertunt eſſe peccatum, quòd reverò peccatum eſt. Et ſic innumeri, qui ſuis paſſionibus & cupiditatibus inordinatis voluntariè excecantur, ideòque ſibi conſcii non ſunt ſe eſſe in ſtatu peccati mortalis, ut avari uturas committendo, vel miſericordiæ opera negligendo; Clerici qui patrimonio pauperum pingueſcunt, neglectiſque pauperibus ſuperflua ſua in parentes effundunt; feminae, quæ nudatione peſtoris, aliisque ejuſmodi vanitatibus, & liberiiori converſatione, innumeris ſceleribus occaſionem præbere ſolent, & vitam ethnicam ducunt, &c. tametiſi de iis nec dolent, nec confeſſeantur, nec ſe emendare proponant, à ſacrilega Communionem excuſarentur, eò quòd propriis cupiditatibus & vanitatibus excecati, ſibi conſcii non ſint peccati mortalis. Cùm tamen vix ſint qui magis rei ſint corporis & ſanguinis Domini, quàm

iſti, qui mediis in flagitiis nihil in ſe flagitioſum agnoſcunt. Cùm tenebræ illæ, quæ ipſos excecant, argumenta ſint depravati animi ipſorum, iratque Dei ſupplicia, qui (ut Auguſtinus ait l. 1. Conf. c. 18.) *ſpargit pœnales cæcitates ſuper illicitas cupiditates.*

Ex poſteriori etiam capite innumeri ad ſa- 663
eram Communionem ſacrilegè accedunt. Quia licet peccata ſibi occurrentia accuratè confeſſentur (id ſufficere exiſtantes) numquam intimos cordis ſui recessus ſcrutantur, numquam ſeridè diſcutiunt, quis amor, Dei an mundi, in ſe prædominetur, an non potiùs mundi maximas ſequantur, quàm regulas Evangelii, an toto corde velit dèdere ſe Deo, ſervareque ſponſionem ſolemniſter ipſi factam in baptiſmo. Quòd niſi faciant, poenitentia ipſorum ſimulatio dici poſſet, non poenitentia, ait Gregorius VII. l. 7. ep. 10. Per confequens Confeſſiones ipſorum vana ſunt. Quia quiſquis ſine iſtiusmodi examine, & ſine ſincera iſta voluntate confeſſetur, ore non corde, vel ſaltem non pleno corde, ſive non ex toto corde confeſſetur; imò non confeſſetur, ſed loquitur, ut Nicolaus I. ait in ep. ad Regem Salomonem.

Et quis non videt miſerrimum periculoſiſſimumque eſſe ſtatum iſtorum hominum, qui (quia ſeridè nunquam intrant cor ſuum) nec tuam miſeriam ſentiunt, nec ſacrilegaram Confeſſionem Communionemque ſuarum advertentiam, nec conſcientiam habent? Ex quo fit, ut ex iis nullum unquam emendationis vitæ fructum reportent; ſed in tanta cæcitate, in tanto vertentur ſtupore, ut in bono ſe ſtatu eſſe exiſtiment, cum in peſſimo ſint, abſque poſſibili remedio, niſi ad ſe reverti ſeridè atque ex toto corde ſtatuant ſponſionem baptiſmalem ſervare, ſequè totos Deo dare. Quòd quia ex ipſis pauciſſimi faciunt, innumeri miſerrimè tandem pereunt.

CAPUT LII.

Nullus ſibi conſcius peccati mortalis, quantumvis ſibi contritus videatur, abſque præmiſſa ſacramentali Confeſſione ad ſacram Euchariftiam accedere debet: dummodo non deſit copia Confeſſoris. Quòd ſi neceſſitate urgente, Sacerdos abſque prævia Confeſſione celebraverit, quamprimum confeſſetur.

Verba ſunt Concilii Tridentini ſeſſ. 13. c. 7. 670
ſic ex traditione intelligenti, & exponentiſtiam Apoſtoli ſententiam: *probet autem ſeipſum homo.* Quippe Eccleſiaſtica conſuetudo declarat (inquit) eam probationem neceſſariam eſſe, ut nullus ſibi conſcius peccati mortalis, &c.

Circa poſtrema verba, quibus Tridentinum ſta- 671
tuit, ut Sacerdos neceſſitate urgente abſque prævia Confeſſione celebrans, *quamprimum confeſſetur*, obſervandum, quòd nonnulli, ſed pauci, nec primæ notæ Theologi, verba illa per admonitionem (ſeu conſilium) non per præceptum dicta interpretantur, inquit Pallavicinus Hiſt. Conc. Trid. l. 12. c. 6. Sed hoc eſt quòd Alexander VII. damnavit propoſit. 38. inter 45. Propoſitio namque 38. ab ipſo damnata ſic ſe habet: *Mandatum Tridentini factum Sacerdoti ſacrificanti ex neceſſitate, cum peccato mortali, conſcietis quamprimum, eſt conſilium, non præceptum.* Non audiendus proinde Gobat in Alphaneto Sacrific. caſu 4. n. 439. aicens verba Tridentini habere hunc ſenſum: *venetur ſub veniali conſiteri*; vel hunc, *ſuademus ut confeſſetur quamprimum.*

Obſervanda item propoſitio 39. ab eodem dam- 672
nata: *illa particula quamprimum, intelligitur, cum Sacerdos*